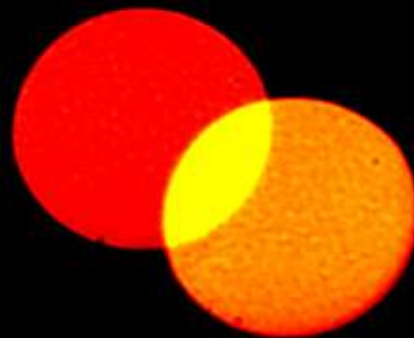

HLAVNĚ ŽÁDNÝ DRAMATA

KOLIN OFF

Copyrights by © Pavel Kubát
Vydalo Late Harvest Recordings
V Praze dne 28. 6. 2011

Filipa Kalikratise náhle a velice divným způsobem opustí jeho přítelkyně Činy s hrdiny románu Stopařův průvodce po Galaxii. Začíná velké pátrání a přitom Filip zjišťuje, že musí nalézt Novou Příčinu a Nový Důvod, aby se nakonec dobral...

Ale: Hlavně žádný dramata. Kdo čte, ten se to dočte...

Kapitola první

Dva měsíce pryč

To by člověk nečekal, co se dá za tak krátkou dobu všechno změnit. Filip matně vzpomínal, co se odehrálo tehdy v hospůdce, kdy viděl jeho milovanou Činy naposledy. Stále se v něm ozýval pocit našťvanosti z toho, že ho tak náhle opustila bez jediného slova. A ještě víc ho štvalo, že to bylo s Fordem Prefektem, Arthurem Dentem a Slartibartfastem. Nemohl pochopit, že se mu podařilo osobně potkat hrdiny ze Stopařova průvodce po galaxii. A už vůbec si nemohl vysvětlit to, jak snadno a lehce ji přiměli k tomu, že s nimi odletěla někam do hlubin vesmíru.

„To je přece nekonečně nepravděpodobné, že opravdu jsou. Vždyť to je jenom román... Anebo že by to bylo opravdu všechno trochu jinak?“

Myšlenky se mu honily hlavou jako stádo kobylek a žralo mu to svědomí. Jenže ta loď tam stála, oni do ní nastoupili a odletěli se zvukem, který přesně vesmírný koráb Srdce ze zlata dělá. A nejhorší na tom bylo, že se s tím nemohl nikomu svěřit, protože kdyby to udělal, okamžitě by ho začali považovat za blázna. Takže mu nezbývalo než na to všechno vzpomínat a být z toho divný.

Čas vnímal jako věčnost. 61 a půl dne bez Činy, žádná zpráva o ní a ani sebemenší náznak toho, že všechno je jenom dlouhý, vytrvalý a trpělivost drásající sen. Snad proto se rozhodl vrátit se do Kmindu navštívit místní nemocnici, kde si týden poležel po Činině odletu. Doufal, že tu objeví něco, co mu napoví, ukáže cestu. Jenže nečekal, protože ani očekávat nemohl to, co se vzápětí odehrálo. Ale pěkně popořádku, hezky řádek po řádečku.

První věc, která ho zarazila hned po příjezdu, byly tři trolejbusy. Moc dobře věděl z vyprávění jedné staré ženy, se kterou tehdy ležel v nemocnici a ve které objevil jakousi zvláštní a neobyčejnou „normalitu a inteligenci“, že trolejbusy tu jezdily, ale před devadesáti pěti lety. Rozhodně tu však před dvěma měsíci žádné nebyly. A to ani v místním muzeu. Za to mohl dát ruce i nohy do ohně. Jediné, co jeho mozek o této věci vyprodukoval, bylo toto vysvětlení: Třeba je někdo vytáhl ze starého železa, opravil a obnovil provoz. Celkem normální, rozumná věc. Takový koloběh věcí v přírodě. Či jakýsi potravní řetězec ze železa.

Ještě předtím, než vyrazil do nemocnice, si koupil v trafice místní zpravodaj, našel první lavičku, v klidu se posadil a začal číst. Po hlavní třídě – pokud se hlavní třídou dá nazývat okresní silnice třetí třídy, totálně rozkopaná a plná výmolů – projížděly ony trolejbusy, které mu připomínaly starou, hodně tlustou masačku na čtyřech kolech. Byly celé ověšené a naporádkové jako na výstavu. Seděli v nich lidé, které by mohl nazvat svatebčany, kdyby to ovšem v té chvíli věděl...

„Cože? No to snad né! Co to tu řeší? To přece vůbec takhle nejde!“

V duchu nadával na to, jak místní úřad řeší stavbu nové silnice. Napřed udělat asfalt a pak za rok dodělat pod silnicí plyn. A napřesrok kanalizaci a novou telefonní síť. Pod tou samou silnicí. Proč nedělat věci úplně naopak? Dostal jakoby ránu do zátylku vzpomínkou, proč tohle město tak rychle a potají opustil. Nedokázal normálně existovat mezi lidmi, co používají mozek ke všem ostatním účelům, jen ne k myšlení. Takže místo toho, aby v novinách našel chvilku relaxace, byl jako na jehlách a jeho nervový systém vysílal do jeho vědomí zprávy jako: „Pryč odsud, jinak zešílíš!“ Nebo: „Pust' to z hlavy!“ Anebo: „Chceš být taky takový?“

Listoval, aby našel alespoň něco uklidňujícího a počítal přitom v duchu do deseti. Bezvýsledně, bohužel.

„Jak někdo může, proboha, takhle myslet? Jak to může někdo schválit? To není možné! Tomu něvěřím...“

Bylo mu z toho úzko. Nemohl se dostat k jediné věci, která by ho vyvedla z tohohle kocourkovského labyrintu zmateností. Jediné, na co byl schopen myslet, bylo, že realitu v reálném čase nelze měnit. Ale ani toto ho moc neuspokojovalo, protože se mu opět do mysli vkradla historka z doby před dvěma měsíci.

Kapitola první a půltá

O Filipovi se říkalo, že je až moc velký optimista a snílek. A možná, že i byl. Ale pokud se vám realita zdá v bdělém stavu, tak to nic moc. A ještě, když se jedná o reálnou bytost, o to hůř. To zamává s nejedním mozečkem. Tak tohle se stalo Filipovi přesně o minutu a dvacet pět sekund později.

„Ahoj Filipe,“ pronesl hlas.

Filip vymrštil hlavu a oči a sebe celého směrem, odkud hlas přicházel. Uviděl, kdo před ním stojí.

„A... Ahoj... Kde s... se tu b... bbereš?“ koktal a slova z něj lítala jako krátké přerušované dávky ze samopalů.

„To snad není možné, taková náhoda?“ pokračoval sám pro sebe v duchu a snažil se uklidnit.

Ale přesto.

Nechtěl věřit tomu, co vidí.

Nechtěl věřit, že to, co vidí, je holý fakt.

Připadalo mu, že všechno je *trochu jinak*, než opravdu je, přičemž výraz *trochu jinak* pro něj znamenal:

- v jistém smyslu,

- za určitých, velmi nepravděpodobných podmínek,

- doopravdy, kde ale **doopravdy** ví jen bůh – kde bůh je každý názor kohokoliv na toto téma.

Narychlo si utřel ruku o kalhoty, jak to měl ve zvyku, protože se mu vždycky potily ruce, ale vzápětí si uvědomil, že už to dělat nemusí, protože se mu před dvěma měsíci právě díky té staré inteligentní ženě ruce potit přestaly.

Ani by si toho nevšiml, ale tahle situace a Činina přítomnost mu natolik osvěžily a provětraly mozek, že si uvědomil i takovou prkotinu. Zvyk je železná košile. Vstal, políbil ji a chytil za obě ruce. Ucítil z nich chlad, nepatrné chvění a jakési napětí na kůži, které odhadl tak na 24 voltů. Pak se jí podíval do očí a tam to uviděl.

Náhle si připadal jako u zrcadla.

Ne, to nebylo jako u zrcadla.

Připadal si jako v zrcadle.

Ne. To také nebylo ono.

Byl zrcadlo.

Stál tam, jakoby neviděn, či lépe řečeno prohlížen. Ale přesný pocit byl, že si připadal jako rentgenován velmi vysokou dávkou záření. Akorát nevěděl, jestli se Činy snaží rentgenovat jeho či pomocí jeho těla rentgenovat sama sebe... Co její oči sledovaly, či skutečně chtěly vidět, nedokázal ani odhadnout. Ten pohled ho rozhodil natolik, že musel začít něco říkat, aby se necítil tak prapodivně.

„Ehm... hmmm... c...“ na jazyku měl sucho a v hlavě prázdno. Přestal vnímat i kolem neznámo kam se řítící vesmír. Cítil se jako na halucinogenních houbičkách, ale bez nich. Nebo že by to byl nějaký nový neznámý druh placebo efektu, který s sebou Činy přitáhla bůhví odkud?

Nerozuměl jejím očím, a chtěl. Musí pochopit, co se tu děje. Musí to zjistit, než bude pozdě.

„Ale na co pozdě?“

Zeptala se Činy a Filipova kolena měkla jako máslo na horké pánvi. A pak se stala další věc, jak se to v trojrozměrném světě běžně stává. Ještě štěstí, že se nedokázal pohybovat ve více rozměrech, protože teprve tam se dějí věci. Tam se stává i několik věcí najednou v několika navzájem nezávislých dimenzích a ovlivňují se takovým způsobem, že vůbec vědět něco o tom, co se vlastně děje, je asi stejně jednoduché jako vědět, kde se potuluje pátý a sedmý rozměr myšlení Salvátora Dalího, Alberta Einsteina a M. C. Eschera, a jestli spolu náhodou zrovna neprobírají novou teorii relativity.

Tak co se vlastně potom stalo?

Někdo si v baráku naproti pustil muziku. A nešla přeslechnout, protože byla totálně nahlas. Massive Attack a píseň Man Next Door zněly ulicí, a když to Filip slyšel, vzpomněl si na jejich koncert a na to, jak si zrovna při téhle písničce zapaloval cigaretu a popálil si chloupky v nose. Rázem chtěl být znova na koncertě a vychutnávat si to jako tehdy.

„Hele, to jsou Massive Attack, vloni jsem byl na jejich koncertě ve Sportovce a...“

Další slovo už neřekl.

„A při téhle písničce sis zapaloval cigaretu a popálil ses,“ dokončila tok jeho myšlenek Činy. Filip zavrával. Ale jen to té míry, aby to vypadalo, že to patří k věci. Ve skutečnosti se divil sám sobě, že ještě neomdlel.

„Jak to víš, vždyť jsi tam se mnou nebyla a já to nikdy nikomu neřikal?!“

Činy se na něj podívala tím samým pohledem jako předtím.

„Činy, nechceš mi k sakru říct, co se to tu děje?“

„Co není v pohodě? Tobě se něco nezdá?“

Než odpověděl, zapojil všechny zbývající fungující myšlenkové obvody, aby si srovnal myšlenky v hlavě. Má jí vykládat o všech těch divnostech, které cítil kolem sebe, když ani neví, jestli jedna z těch divností není ona sama? Její chování, oči, doplňování... Bylo toho dost na to, aby měl o čem přemýšlet.

Andulák, který až do této chvíle seděl poklidně na Činině rameni a kterého si Filip až do teď nevšiml, jemně zaskřehotal. Co si ho Filip pamatoval, byl odjakživa modrý. Tenhle byl úplně ten samý, akorát že zelený. Kdyby ho Filip uviděl kterýkoliv jiný den, kdekoliv jinde, neřešil by tu změnu. Ale v téhle chvíli se ho to dotklo jako atomová bomba Hirošimy.

„Hlavně žádný dramata...“ drmolil mezi zuby, ale zjevně to nezabíralo.

„Nevím, co TO je, kde TO je nebo jak TO vypadá, ale je TO tu. A mám z TOHO obavy. O všechno a všechny. O celej tenhle svět – o pravdu. O Tebe...“

Otočil se k ní a vypustil to ze sebe, jako se na podzim vypouštějí rybníky při výlovu. Akorát nešlo o to pochytnat ryby. Šlo o to čapnout souvislosti.

„O mě mít obavy nemusíš, já vím, co TO je,“ s naprostým klidem v hlase odpověděla Činy.

„Tak mi to řekni, jinak z toho zcvoknu!“

„Budeš se tomu divit, ale je to...“

V tu chvíli kolem projel nákladák a Činin hlas zanikl v rachotu motoru jako voda mizící do útrob skal. McKennova kamionová přeprava za každého počasí si to prohučela kolem bez jediného náznaku omluvy za způsobené potíže.

„Cože?“ snažil se křičet Filip, ale jednak nebyl slyšet a jednak ho jeho mozek překřičel. Říkal mu tohle:

„Jak to, že tu jel Rob McKenna, bůh deště a neprší?“

Bud' se Douglas Adams mýlil a McKenna není bůh deště, anebo je všechno jinak. Každopádně tu stál a nepršelo.

Takže...

Ani nevnímal, že mu celou tu dobu Činy něco vykládá.

„... se ptát,“ dokončila větu a jemně se na Filipa usmála.

„Ehm, co? Aha, se ptát.“

Filip absolutně neznal souvislosti a ani je znát nechtěl. Jako by se právě stal bodem ve vesmíru, kterým proudí najednou všechny informace v něm obsažené.

Na základě tohoto efektu udělala jeho hlava dvě věci:

- 1) Totálně se zahltila.
- 2) Dala povel k útěku.

Filip nevěděl před čím, ani za čím, ale začal utíkat. To jediné ho momentálně drželo příčetného. Snažil se nemyslet, ale přesto se mu jedna myšlenka do hlavy vkradla.

Prší.

V milisekundě si přebral poslední události v hlavě a nemýlil se, když zjistil, že jediné místo, kde nepršelo, bylo to, kde stál s Činy. Všude jinde kolem lilo jako z konve. Jakmile tato informace dorazila k těm správným nervovým synapsím, zastavil se, otočil a doběhl zpátky pro Činy. Vzal ji za ruku a utíkal s ní pryč. Do jiné reality, do jiného světa, kamkoliv... ale hlavně pryč. Nevěděl, jak to udělat, ale to mu v té chvíli vůbec nevadilo. A kdyby mu v tu chvíli někdo řekl, že je konec světa, ukončil by ho sám o sekundu dřív.

* * *

Slunce ten den nezapadalo.

Nejen proto, že bylo schované za mraky, ale hlavně proto, že nikdy nezapadá. To pouze lidé tak nazývají tento efekt, kdy Slunce pomalu odchází z oblohy a snaží se vás zaslepit světelnými kreacemi v domněnii, že je to něco světoborného, ale v podstatě se jedná o otáčení planety, a nikoliv Slunce, jak ví dnes již každé malé dítě. Tato myšlenka vznikla zřejmě ještě v době, kdy se za pravdu upalovalo, a strach měl velké oči. Filip nechápal, jak je to možné, že si lidé tímto tvrzením stále tak očividně lžou.

* * *

„Teď už je mí to jasný a přitom to bylo zase jenom moje uvažování, co mě drželo v kleci omezenosti. Takže ŽIVOT je TO, co mě tolik trápilo a čeho jsem se tolik obával...“

Seděl teď s Činy na kraji řeky. Byla to hraniční řeka. Rozdělovala dva státy, dva jazyky, dva národy, ale Filipa jakýmsi zvláštním způsobem spojovala dohromady. S Činy. Byl tam s ní a byl ten nejšťastnější, až po uši zamílovaný bláznůk.

„No, a když tohle začneš takhle brát, tak už se nemusíš na nic ptát.“

Činy se mu snažila zopakovat to, co mu říkala na té silnici.

„No jo, ale co ten Rob McKenna?“

„Filipe...“ Usmála se a dodala: „Ty můj Filípku Filípkovitej...“

Naklonila se k němu a začala se s ním líbat tím nejsladším a nejpříjemnějším způsobem, jaký dokáže lidský cit vyprodukovat. To, co se dělo další tři a půl hodiny nebudeme rozebírat, protože jedna ze zásad slušného chování je nešmírovat.

Každopádně to zastavilo Filipa ptát se na nezodpovězené otázky.

Ženské.

Neuvěřitelné, jak dokážou zpracovat chlapský mozek na kousky díky své nechtěně promyšlené rafinovanosti. Proč se děly, dějí a budou dít všechny války, proč budou vznikat neustále nové věci, nové vynálezy, proč všichni vědci budou neustále bádát po nemožném?

Na tuto otázku lze po dlouhém debatování a ještě delším dohadování odpovědět pouze: Protože to je jeden ze způsobů, jak imponovat ženským. A kdo si toto nepřiznává, je buď paníc, anebo ženská.

A další významný fakt je, že i přestože jsou ženské schopny ovládat muže, nejsou schopny ovládat samy sebe. Paradox, o kterém zřejmě *paní* Příroda (aha...) velice dobře věděla. Pouze další faktický důkaz toho, že za vším stojí ženská.

„V přírodě je to tak už prostě zařízený.“

Činy s Filipem debatovala o nesmrtelnosti chrousta a snažila se mu vysvětlit, že chroust je nesmrtelný jen do té doby, než se najde někdo, kdo ho zašlápne. Tím ale v podstatě neřekla nic o jeho nesmrtelnosti. Využila faktu, že Filipův mozek nebyl v dané chvíli schopen přemýšlet, protože veškerá krev byla nahrnuta v jiné partii těla, a tak se rozklábosila, jak to ženské občas dělají.

Jakmile se chlap zblázní do ženské, je s ním amen, a to na pořádně dlouhou dobu. Filip nebyl schopen jiné reakce než:

„Pojď ještě jednou, to bylo skvělý...“

„Ach jo...“

Činy si vzdychla sama pro sebe, ale zároveň nebyla proti. Občas i ženské ztrácí hlavu. A pro všechny ty, kteří si až do teď mysleli, že to skončí všechno happy endem, všem těm teď sklapne zobák, protože to je prostě ŽIVOT.

Nebudeme popisovat další dvě a tři čtvrtě hodiny z úplně stejného důvodu jako předtím. Snad jen jednu poznámku. Činy pořádně vyhládlo. Láska sice nasytí, ale ne žaludek.

„Ty, Filipe, pojď se někam najíst, já už mám toho rajtování dost a mám hlad, že bych brečela.“

Unavená, upocená a trochu ulepená Činy se rozhodla vzít situaci do vlastních rukou a probudit Filipa z erotického vášně.

„Né, ještě né, já tě chci!“ a začal se nad ní znovu naklánět a...

„Ne!“

Činin hlas zněl jako zvuk vrtačky u zubaře. Byl neoblomný a vyvolával respekt. V tu chvíli bylo Filipovi definitivně jasné, že je opět v reálu. Nechtěl se ptát, proč ne, protože to stejně nemělo význam. Jakmile totiž ženská, která ztratí hlavu, ji opět nalezne, je to jako by se z tekoucí horké čokolády stal kus ledu. A tady končí veškerá legrace. Bez legrace.

A jakmile zase krev kolovala celým Filipovým tělem, začal znovu myslet. Stejný pocit zažijete vždycky, když sundáte nohy ze zdi, u které jste leželi hodinu předtím, a vzápětí jste zjistili, že se do nohou nahrnula krev a s ní pověstní mravenci a brnění. Tak zhruba takovýhle efekt to mělo na Filipův mozek. Cítil brnění a měl zpět brouka v hlavě. Nezodpovězené otázky.

Zatím to ale až tak neřešil, protože mu také vyhládlo. Jeho tělo vydalo až moc energie a tekutin na to, aby mohlo fungovat dál bez jejich doplnění.

* * *

„Co si dáš?“

Seděli v malé kavárničce jednoho zbohatlíka, který byl jedním z nejbohatších ve městě a který o sobě hrozně rád tvrdil, že neustále nemá peníze. Paradox zbohatlíků. Nikdy nevědí, kdy mají dost, a jejich jediná zábava je, říkat každému na potkání, jak jsou na tom špatně. Hlavně v případě, že za nimi přijde někdo a chce po nich nějaké peníze, třeba na sponzorství. To mají ty nejneuvěřitelnější historky, jak právě nemají, protože si musí koupit vilu ve Španělsku a malé letadlo. Také důvod.

„Asi nějaký salát se zeleninou a pečené kuřecí stehýnko.“

„Ale to tu nemají, to prodávají vedle v lahůdkách.“

Filip se snažil vysvětlit Činy, že jsou v kavárně.

„Co si dáte?“

Oslovila je mladá, krásná číšnice, s mladým, krásným tělem a s mladým, krásným úsměvem.

„Můžete nám přinést něco od vedle z lahůdek?“

Filipova prosba krásnou mladou slečnu trochu zaskočila, ale nedala to znát.

„Samozřejmě, můžu. Takže, co to bude?“

Podívala se na Činy a Činy na ni a veškeré krásné pohledy a úsměvy vzaly zasvé. Filip se cítil najednou velice potěšen tím, že on je ten, o koho je tu bojováno. Vzrostlo mu sebevědomí a rozzářil se mu úsměv. Jednak proto, že Činy viděla, že má úspěch a jednak proto, že viděl, že má úspěch i u číšnice.

„Dejte mi pečené kuřecí stehno a zeleninový salát.“

Kdyby se tahle scénka odehrála na vojně a Činy by byla velitel roty, nikdo by se ani nedivil, že se tu rozkazuje. V kavárně to zapůsobilo kompletně jinak. Ale přesto se číšnice nedala vyprovokovat a s milým úsměvem se otočila na Filipa.

„A vy, mladý pane? Co si dáte?“

Filip chtěl v namyšlenosti zažertovat.

„Prvně to samé co ona,“ a podíval se na Činy, „a potom třeba vás.“ Změřil číšnici pohledem supa vznášejícího se nenápadně 300 metrů nad zemí, který ví, že přesně za 23 sekund se střemhlav spustí dolů a tam jeho kořist neunikne svému osudu.

Číšnice se začala usmívat asi tak 35krát víc než předtím.

„Samozřejmě, pro vás všechno...“ A odcupitala vedle do lahůdek.

Co udělala Činy, Filip, neviděl, a kdyby nakrásně ano, ani by to vidět nechtěl. Vstala, dala Filipovi facku a odpochovala do lahůdek, odkud se během dalších pěti minut neozývalo nic jiného než nadávky, výkřiky, tříštění právě rozbitého skla a tak. Po chvíli vše ustalo. Činy napochodovala zpět do kavárničky.

Zaplať a jdeme!“

Filipovi bylo jasné, že když tam nechá tisícovku, bude to tak akorát. Pak oba vypochovali ven, sledování polovinou malého městečka.

„Snad jsem toho tolik neřekl...“ A snažil se ji chytit kolem ramen. Činy se vysmekla a přešla na druhou stranu silnice.

„Tak jo, jak chceš.“

Filip se otočil a šel se opít do první hospody. Shodou okolností to byla vinárnička Sklep, kde točí velice dobré alkoholy všeho druhu. Obsluha je tu taková, že vám nedá šanci odmítnout...

Činy šla kaštanovou alejí sama, a co chvíli se otáčela, jestli za ní náhodou Filip nejde. Nešel a to ji štvalo.

Kapitola druhá

Starší a moudřejší lidé říkají těm mladším a méně zkušeným věci o životě proto, aby jim usnadnili cestu a zrychlili jejich vývoj. Mladší lidé toto většinou nechápou, a proto se vše vyvíjí tak, jak se to vyvíjí.

Pomalů.

Nebýt této skutečnosti, bylo by to s tímhle světem mnohem jednodušší a rychlejší. Ale zase není jisté, že kdyby tomu tak bylo, bylo by to jednak líbivé a jednak zdraví prospívající. Ale ono je otázkou, co je vlastně zdraví prospívající. Třeba takové pití alkoholu rozhodně ne.

To si Filip uvědomil hned příštího rána, kdy se probudil po ukrutné pitce, která se po jeho příchodu ve Sklepě strhla. Byl v jedné posteli, u jedné slečny a zcela nahý. Sotva otevřel oči, udivily ho tři věci.

Proč je tam?

Kde se tam vzal?

A kde vlastně je?

Než si stačil sám pro sebe na tyto tři otázky odpovědět, dostal do postele snídani a malou pusku k tomu. Nádherné, mladé oči, nádherné, mladé tělo a nádherně velká kocovina upoutávaly po několik dalších sekund jeho pozornost, než jeho ústa začala artikulovat první slova.

První, co ze sebe vydal, bylo jakési zařehtání. Pak si olízl rty, aby zjistil, že jsou jako koberec. Suché a drsné.

„To je dobrý, to je dehydratace organismu. Vypij tohle a bude ti líp, uvidíš...“

Filip chvíli zíral na tu krásnou dívku, pak na nápoj, pak znovu na ni, a pak usoudil, že to teda zkusí. A opravdu. Napil se a nápoj chutnal velice dobře. Byl chladný, plnotučný a v krku vyvolával dojem, jaký vyvolávají požárníci při hašení budov.

I žaludek přijal nápoj s nadšením, a tak ho Filip dopil až do dna. Pak udělal ten samý zvuk zařehtání jako předtím, ale byla v něm cítit úleva.

„Co to je za pití?“

„To dělává moje babička. Má dlouholeté zkušenosti s takovými stavy. Dědeček trochu pil, znáš to. Babička se o něj musela v jednom kuse starat. Snad díky tomu vymyslela tenhle úžasnej recept, kterej tě dokáže vytáhnout i z tý nejhorší kocoviny.“

To Filipovi připomnělo celý včerejšek a hlavně to, že si nepamatuje skoro nic ze zbytku dne poté, kdy se úplně pro nic za nic pohádal s Činy.

„Promiň, ale nějak mi vypadlo tvoje jméno...“

Nejenže Filipovi její jméno vypadlo z hlavy, on si div nepamatoval ani svoje.

„Šarlota...“ odpověděla mu a usmála se na něj přesně tím způsobem jako předtím v té kavárně.

„A jak se jmenuješ ty? Včera jsi moc nemluvil. Cosi jsi huhňal o jakémsi románu, Fordovi a Arthurovi, ale moc jsem z toho nepochopila.“

Tím Filipovi alespoň částečně naskočila zpět jeho paměť utopená ze včerejška v alkoholu.

„Jó, vlastně! Teď už si vzpomínám, my jsme spolu včera mluvili v nějaký kuchyni, nebo kde to bylo, vid?“

„Ta kuchyň je tady za těma dveřma.“

A ukázala směrem tam, kde se nacházely krásně zdobené dřevěné dveře s horní polovinou prosklenou barevným barokním sklem jako v kostele.

„Ty dveře vypadaj jako ze šestnáctýho století. Krásná práce. Která firma ti to dělala?“

„Žádná. Ty dveře jsou ze šestnáctého století. Dobrej postřeh.“

„Nene. Nevěřím.“

„Ne? Tak se podívej sem.“

Ukázala na malou kovovou destičku s nápisem:

Johannes und Brahmes, 1555.

„Počkej a co dělají ty dveře u tebe doma? Čekal bych je spíš někde v muzeu nebo na hradě.“

„Nic, prostě tady jsou a otvíraj se a zavíraj. A tohle sice není hrad, ale malá středověká usedlost, kterou naše rodina vlastní několik staletí. Ale o tom by ti mohla víc říct babička. Však počkej. Měla by se za chvíli vrátit z města. Byla se tam podívat, aby zjistila drby.“

Ale předtím ti musím něco říct o našem malém městečku. Nejhorší věc, kterou tady můžeš zažít, jsou lidský pomluvy. V podstatě by ti to mohlo připadat jako malichernost, ale tady mají speciální důležitost. Lidé totiž víc

věří pomluvám než pravdě. A tak když chceš, aby se lidi dozvěděli pravdu, musíš jim to podat jako pomluvu. Pak máš stoprocentní jistotu, že se to roznese a všichni to budou vědět. Zvláštní, ale pravdivé. Takhle to tu prostě funguje. Nechceš ještě jeden džbánek Otesánka?“

„Otesánek je to pití na poopiční stav?“

„Jo, a docela vtipnej název tomu babička dala, ne?“

„No, to teda jo...“

A oba se rozesmáli.

Filip se konečně rozhodl vylézt z postele. Došla mu další věc. Je nahý. A sakra. Takže se stalo něco, o čem nevěděl, a bylo mu z toho najednou hodně těžko. Hlavně v souvislosti s Činy.

Snažil se vzít situaci do vlastních rukou.

„Ty Šarloto, my dva spolu... Včera v noci...“

„Co my dva spolu?“

„No jako chápeš...“ a ukázal směrem pod peřinu.

„Ne, nechápu. A jestli myslíš tamto, tak nic nebylo. A i kdyby něco chtělo bejt, tak by to nešlo, protože jsi usnul v půlce našeho rozhovoru v kuchyni. S bábrlinkou jsme tě dostali do postele a tím to skončilo.“

Filipovi spadl kámen ze srdce. To v první chvíli, ale ve druhé litoval, že si nic s tak krásnou holkou neužil. Alkohol. Co ten dokáže.

„Počkej, proč jsem teda nahatej?“

„To se musíš zeptat sám sebe. S tím já nemám nic společného. Anebo že by bábrlinka? Můžeš se jí zeptat, až přijde. Ale já to vidím spíše takhle. Totiž. Peřina, pod kterou spíš, má jednu unikátní vlastnost. Ohromně hřeje. Většina lidí, co pod ní spala, si právě na tohle stěžovala a řešila to stejným způsobem jako ty. Svlékla se do naha. Na tom není koneckonců nic špatného. Je to praktické i příjemné. Já také tak spím. Už od malička. Nemám ráda na sobě věci, cítila bych se v nich moc upjatá.“

„A co jsem měl na sobě, když jste mě ukládali?“

„Tričko, kraťasy a ponožky, jestli si dobře vzpomínám. Tady ty.“

A zvedla zpod postele ony propriety.

„A slipy?“

„Tak to netuším. Ale když se tady porozhlídneš, určitě je někde najdeš.“

A odešla do kuchyně, protože venku zrovna bouchly dveře. Babička se vrátila z drbů. Filip nelenil ani sekundu a jal se hledat ztracené slipy. Našel je hned vzápětí vedle postele z druhé strany.

„Tak co, už se mladej probudil? Ten toho teda včera nasekal. Celý město si o tom vykládá. Myslím, že až se dozví, co vyváděl, na hodně dlouhou dobu na alkohol zapomene.“

„Myslíš, babi?“

„Nemyslím, jsem si jistá. Ale mezi námi: S dědkem, dej mu bůh věčnou slávu, to bylo občas horší.“

Vzala Šarlota kolem ramen a posadily se spolu na divan.

„To mi připomnělo jednu jeho slavnou neslavnou historku. Bylo to asi v osmapadesátým někdy takhle zjara. Jako každé pátek dědek chodil chlastat do hospody za tunel. Jako pokaždý se ožral jak ta svině, ale tentokrát předvedl něco, na co do smrti nezapomněl. Já naštěstí u toho nebyla, a kdyby, tak by ses asi nikdy nenarodila, protože bych dědka opustila, a tím pádem by se nenarodila ani tvoje mamka, a tudíž ani ty. Prej byl tak vožralej, že přišel k baru a v domnění, že je to záchod, tam začal jakoby nic čůrat. To by nebylo ještě to nejhorší. Horší bylo to, že počůral starostu Císaře, který tam zrovna stál. Pak se o dědkovi vyprávělo dlouhý léta, že je jedinej, kdo dokázal pochcat i Císaře pána. Dědek z toho měl problémy, že ho za to málem zavřeli.“

„Dobré ráno.“

Filip vstoupil do kuchyně.

„Spíš dobrý poledne, mladej.“

Babička vždycky věděla, jak si povodit provinilce.

„Filipe, to je moje babička Terezie Peřková.“

„Ale vždyť my se známe, vid?“

Babička trochu Šarlota překvapila. Filipa nikoliv.

„To jste vy? Neleželi jsme náhodou spolu v nemocnici?“

„Je vidět, že paměť ti funguje, tak to není s tebou ještě tak špatný, chlapče. Pojd' si tady sednout ke stolu a řekni nám, cos to včera vyváděl za skopičiny.“

Šarlota teď na oba hleděla jako na zjevení.

Kapitola třetí

Jako na zjevení hleděla i Činy, ale úplně jinde. Ve vlaku. Zjistila, že si sedla do toho, který ji vezl úplně někam jinam, než chtěla.

„Takže tohle nejede do Kmindu?“

Ptala se spolucestujících.

„Né, paninko, tohle jede do Dvořiště.“

„Tak vám pěkně děkuju.“

Kapitola čtvrtá

Každou sekundu se mění miliardy věcí. Takže myslet si, že je všechno stabilní a pod kontrolou je asi jako myslet si, že skokem z patnáctého patra si člověk může odřítnout maximálně loket. Stejná věc je myslet si o člověku, který vypil nepočítaně piv a prokládal to stejným množstvím panáků, že si z toho bude na druhý den cokoliv pamatovat.

„Nezlobte se, babi, ale já si nic nepamatuju. S výjimkou jednoho světlého okamžiku tady z kuchyně, kdy jsme se s Šarlotou pravděpodobně bavili o tom, co se mi stalo. Ale to at' spíš Šarlota povypráví.“

„Šáři, skoč mi, prosím tě, do města pro banány. Já je v tom drbání úplně zapomněla koupit.“

Nejenže babička Peřková vůbec nenechala Šarlotu povyprávět, ale docela nevkusně ji poslala pryč. Nu což, babičky na to mají právo, pomyslel si Filip. To však netušil jinou věc.

Sotva se za Šarlotou zavřely dveře, atmosféra se okamžitě změnila. Filip začal mít divné tušení.

„Filipe, nechci ti tu vykládat věci, co jsi včera prováděl, protože to jsou věci, které tenhle svět nezmění. Chci ti říct něco o tom, proč jsi tu.“

„To jako kde? Tady? Nebo na světě všeobecně?“

Z Filipa se pomalinku, polehoučku stávala malá myšička tlačena do kouta, bez možnosti úniku.

„Tak úplně od začátku. Pamatuješ, jak jsme spolu diskutovali o těch trolejbusech, co tu jezdily a pak je zrušili?“

„Jasně, taky proto mě překvapilo to, když jsem je tu uviděl. Nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Ale on je dal někdo do kupy a začal je provozovat. Tak to bylo, ne?“

Přistihl se, že tomu, co říká, každým dalším slovem sám přestává věřit. Místo toho se mu v hlavě začaly kupit myšlenky úplně jiného typu.

„Tak tedy. Necháme prozatím trolejbusy trolejbusama, to uvidíš později na vlastní oči. Začnu jinde. Měl jsi někdy pocit nebo tušení, že víš, co tě čeká, co bude, a nemohl jsi dělat nic jiného než čekat, až to přijde?“

Filip začal vážně uvažovat, že se vymluví na to, že je mu po včerejšku zle a že si jde lehnout a že na takovéhle debaty bude mít čas třeba v příštím životě nebo tak něco. Ale neudělal to, respektive to ani udělat nemohl, protože babička začala mluvit sama dál.

Ale to je jen půlka věci. Ještě horší je to, že víš úplně přesně, jak to všechno dopadne a ty jsi pouze divákem, který vše sleduje, o všem ví, a přesto s tím nic neudělá? Tak tohle mám já. Od malička. Od té doby, co jsem poprvé v šesti letech četla Stopařova průvodce po Galaxii v kosmodromu na Žabím světě Etta.“

„Ale vždyť ta kniha neexistovala v době, kdy vy jste byla malá, a když už to tedy připustíme, jak mi potom vysvětlíte, že jste byla někde na vymyšleném místě?“

V duchu si říkal, aha, babka asi moc čte a teď tu fantazíruje.

„Ne.“

„Co ne?“

„Ne. Jednak nefantazíruru a jednak jsem ji četla. Měla na sobě velký nápis: NEPROPADEJ PANICE.“

Filip si přál být znovu opilý na mol. De facto si přál být cokoliv a kdekoliv, jenom ne zrovna to, co byl a kde byl. Zmohl se na jednu jedinou otázku.

„Babi, kolik vám je let?“

„Podle toho, z jakého konce času se na to podíváš.“

„Dobrá. Kolik vám je pozemských let od vašeho narození do teď?“

„Něco kolem čtyři sta šedesáti.“

„Aha, nemáte tu nějakýho panáka?“

„Ale to víš, že jo. Je tu sedmdesátipětiprocentní slivovice z osmapadesátého. Výbornej ročník.“

Na světě je moc věcí, se kterými se člověk musí vyrovnat. Tak zní jakýsi nepsaný zákon, jak přežít a nezbláznit se. Zde se lidé rozdělují do dvou kategorií. Jedni tuto skutečnost dokážou prostě ignorovat a druzí se s tím vyrovnávají po svém. Filip patřil k té druhé, početnější skupině, která to většinou řeší alkoholem. Dal si panáka, a když sklonil hlavu zpět, zadíval se na dveře.

Z nějakého nevysvětlitelného důvodu ho znovu zaujalo to datum výroby. Pak se podíval na babičku. Pak znovu na dveře. Pak už nic neříkal a jen si nechal nalít známým hospodským gestem nový drink. Jeho mozkový kalkulátor mu hlásil toto: „*Porucha není na vašem příjmači.*“

Kapitola pátá

Svět je složitý. Hlavně v situacích, kdy si člověk přeje, aby byl úplně jednoduchý. Ale od toho je tu zákon schválnosti, trocha nevědomosti a tápání a výsledkem je složitost, která poznamená lidské životy nadsmrti.

Ten den potkala Činy ve vlaku jiného cestujícího. Byl to mladý, šarmantní chlapík, učitelský typ. Ale kdyby se šlo do podrobností, jistě by se nějaké ty mouchy na něm našly. Ale vše ponechme přírodně čisté tak, jak to viděla

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

